

SOPHIE
JOMAIN

TAJEMSTVÍ
SÍDLA
LITTLE
BALMORAL

COO
BOO

Tajemství sídla Little Balmoral

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sophie Jomain
Tajemství sídla Little Balmoral – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TAJEMSTVÍ
SÍDLA
LITTLE
BALMORAL

The text is arranged in four lines. The first line 'TAJEMSTVÍ' is in a bold, blackletter-style font. The second line 'SÍDLA' is in a similar font but with more decorative flourishes. The third line 'LITTLE' is in a simpler, bold serif font. The fourth line 'BALMORAL' is in a bold, blackletter-style font with elaborate swashes. Decorative elements include two jack-o'-lanterns in the upper right, several leaves scattered around the text, two snowflakes (one on the left, one on the right), and two small birds (one on the left, one on the right).

SOPHIE
JOMAIN

TAJEMSTVÍ
SÍDLA
LITTLE
BALMORAL

COO
BOO

Přeložila Světlana Ondroušková

© 2025 Charleston, une marque des Éditions Leduc
76 Boulevard Pasteur, 75015 Paris – France
Translation © Světlana Ondroušková, 2026

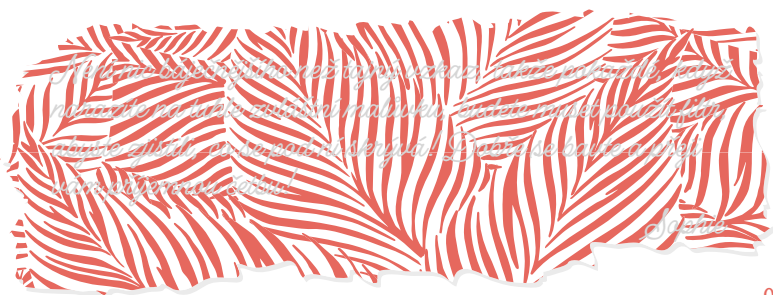
ISBN tištěné verze 978-80-267-4360-6
ISBN e-knihy 978-80-267-4358-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-4378-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-267-4379-8 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

*Marie-Claude, mé oblíbené Québécoisce,
bez níž by tento text neměl své jedinečné kouzlo!*

PŘEDMLUVA

Milí čtenáři a milé čtenářky, v tomto textu si asi všimnete několika administrativních zjednodušení a možná obsahuje i notářské nepřesnosti, ale nemějte mi to za zlé. Příběh si někdy žádal, abych trochu zkreslila realitu. A ačkoli jsem se snažila vzdát hold kráse departmentu Creuse, protože opravdu krásný je, nesnažte se Cornehotte hledat na mapě. Neexistuje.

A nakonec, pokud vás zajímá, k čemu slouží ten malý kousek červeného plastu přiložený ke knize, zkuste s ním přejet přes tento motiv s červenými listy a... čtete!

*Cornehotte,
4. srpna 2025*

*Drahá slečno Demayová,
byl jsem pověřen vyřízením pozůstalosti po paní Renatě Clavreuilové, za svého života bytem v Cornehotte ve Francii, která zemřela v Guéretu dne 24. června 2025.*

S ohledem na zjištění, která mám k dispozici, jste jedinou oprávněnou osobou v rámci pozůstalosti po paní Clavreuilové. Tímto Vám sděluji, že Vás ve své závěti ustanovila svou univerzální dědičkou.

Zasílám Vám formulář s osobními údaji, abych mohl doplnit příslušný spis. Prosím Vás o jeho řádné vyplnění a vrácení spolu s přiloženou oboustrannou kopií Vašeho dokladu totožnosti a oddacím listem Vašich rodičů.

Jakmile obdržím tyto dokumenty a provedu jejich nezbytné ověření, neprodleně Vás budu znovu kontaktovat, abych Vás seznámil s obsahem závěti Vaší tety.

V mezidobě přijměte, vážená slečno Demayová, mou upřímnou soustrast.

*S pozdravem
Arthus Trottoy
Notář*

1

Phèdre

NÁVRAT DO CORNEHOTTE

3. říjen

Nechala jsem za sebou dálavy Québecu zářící odstíny rudých barev, a i když je okolí Creuse docela jiné než mé kanadské kraje, podzim je zde stejně podmanivý. Všude kolem listí zlátne a červená a mým ohromeným zrakům se nabízí paleta neobyčejných barev. Miluju, když léto končí a uvolňuje místo kouzlu října. Vše je pak romantičtější a hřejivější. Řekla bych, že ze všech ročních období je podzim nejkonejšivější. Vždycky jsem ho měla raději než ostatní.

Zpomalím, protože se přede mnou objeví bílá červeně lemovaná značka, která ve Francii označuje vjezd do obce. Povolená rychlost padesát kilometrů za hodinu. O dvě stě metrů dál už se rychlost snižuje na třicet. Hned za tříobloukovým mostem klenoucím se přes řeku Creu-

se stojí škola. V létě se podél břehů táhly listy leknínů a bylo možné zaslechnout kvákat žáby. Popojedu o něco dál a znovu zahlédnu pekárnu, kde ještě před devíti lety pekli chleba v peci na dřevo.

Vzpomínám si, jako by to bylo včera, na domky z šedivého kamene a staré hradby, na radnici s náměstíčkem, fontánou a lavičkami, které vás vítají ve stínu platanů. Je to nádhera.

Nikdy by mě nenapadlo, že se do Cornehotte, rodné vesničky své matky, ještě někdy vrátím. Naposledy jsem tady byla v roce 2016. Čtyřicátého července bylo nebe nekonečně modré a dost teplo na to, aby se dalo koupat v řece, a také to byl den, kdy se to málo, co ještě z naší rodiny zbývalo, rozpadlo na kousky. Bylo mi tehdy šestnáct.

Dostat se přes Atlantik není jako zaběhnout přes ulici do pekárny, takže jsme s mámou Cornehotte nenavštěvovaly moc často, ale po té hádce, která propukla mezi ní a tetou, jsme se sem už nikdy nevrátily.

Co se stalo? Není to žádný hezký příběh, a přesto na něm není nic, co by lidstvo už dávno neznalo: alzheimer, pohřeb a dědictví rozfofrované starší dcerou dřív, než přišel čas ho vypořádat, zatímco se mladší vzteky bez sebe a s pocitem nespravedlnosti ocitá na mizině, aniž by se k tomu jakkoli mohla vyjádřit. „Není to tvůj byznys,“ řekla mi kdysi spolužačka, když jsem se vrátila do Québecu. „Je to věc dospělých a dospělí se často chovají jako úplní idioti, když jde o prachy.“ Možná, ale i tak to mělo vliv na spoustu věcí – s tetou jsem od té doby už nikdy nemluvila.

A dnes? Nemám už rodiče ani prarodiče, strýce ani bratrance nebo sestřenice, takže jsem odteď jedinou zástupkyní rodu Demayových, a jsem to já, kdo zdědí veškerý majetek.

Jaká ironie osudu... Máma se musí obracet v hrobě. Závěť zjevně musela být výrazně v můj prospěch, abych souhlasila, že se do těchto končin vrátím. Protože i když je Cornehotte tak rozkošné místo, jak i jeho jméno napovídá, právě tady jsem za sebou zanechala ty nejhorší vzpomínky na své dospívání. Notář mi v komunikaci nic bližšího nesdělil, ale jsem si jistá, co jsem zdédila: dům své tety. A ne jen tak ledajaký dům. Jde o panské sídlo postavené na počátku devatenáctého století. Stavení obehnané vysokým plotem, které člověk vídá jen ve filmech nebo během prázdninových cest a sní, že by v takovém jednou chtěl žít. Přesně takový, jaký si většina lidí nikdy nebude moci dovolit. Moje teta byla umělkyně a vedlo se jí dobře. Obrazy, plakáty, knížky pro děti – tohle všechno plus peníze, které ukradla mé babičce, takže si v klidu mohla vybudovat pohodlný život na rozdíl od mé matky.

Ted' už je to jedno. Zdédím, prodám a vrátím se domů!

Polykám hořkost a vjíždím hlouběji do vesnice, abych zaparkovala kousek od radnice, rozkošné kamenné budovy lemované platany, po jejíchž zdech se pnou červenající se listy psího vína. Vystoupím z půjčeného auta s kabelkou a složkou dokumentů v podpaží a kráčím po dláždění ke granátově červeným dveřím na rohu ulice, na nichž zlatá cedule oznamuje sídlo notářské kanceláře, kde mám schůzku.

Je otevřeno, stačí jen zatlačit do dveří.

Je pět hodin odpoledne a koncipient už odešel, takže když vcházím, je doktor Trottoy sám.

„Phèdre Demayová! Rád vás konečně poznávám.“ Srdečně mě přijímá s nataženou rukou. „Jako byste z oka vypadla vaší tetě! Už vám to někdy někdo řekl?“

Když jsem byla malá, pořád mi to někdo předhazoval, což mou mámu až neuvěřitelně vytáčelo. Tuší vůbec notář Trottoy, že pro mě to není ani v nejmenším kompliment? Pochybuju o tom. Jsem si téměř jistá, že teta si musela hrát na oběť, nebo ještě hůř – že o nás dokonce lhala a vymýšlela si, že jsme s matkou dvě ublížené nevděčnice. Kdo ví?

Se zdvořilým přikývnutím mu stisknu ruku, aniž bych na jeho otázku odpověděla.

„Dobrý den, pane notáři.“

„Není to zrovna za rohem, takže jsem opravdu rád, že jste mohla vážit tak dalekou cestu. Posadte se, prosím. Zůstáváte na noc tady v Cornehotte?“

„Ne, v Guéretu, alespoň pro dnešek.“

„V tom případě se budu snažit, abychom to příliš neprodlužovali. Dny se krátí a já bych byl nerad, abyste kvůli mně musela řídit potmě. Dáte si něco k pití? Čaj, kávu? Mám obojí.“

Opravdu laskavý člověk. Hned bych sundala masku hořkosti, se kterou jsem přicestovala. Trochu se uvolním.

„Čajem nepohrdnu.“

„Pokud máte ráda kořeněné čaje, mohu vám nabídnout jeden vynikající. Se sušenkami je naprosto výtečný.“

Jak bych mohla odmítnout?

Myslím, že takové schůzky u notáře, jako je tato, nebývají časté. Doktor Trottoy působí jako ztělesněná dobrota.

„Vždycky si užívám to nejlepší, co nám roční období nabízí,“ prohlásí a vloží do šálku látkový sáček. „Jablka, ořechy a skořice... Podzim je hotový poklad!“

Jak bych se na něj mohla upřímně neusmát?

„Souhlasím s vámi, i já mám tohle období nejraději.“

„Tak to si život v Cornehotte zamilujete! Tady je podzim krásnější než kdekoli jinde.“

Nakrčím obočí, ale ne proto, že si nemyslí, že to Kanada drží prvenství, co se krásy krajiny týče.

„Žít tu?“

„Máte pravdu, nepředbíhejme,“ řekne a nalije mi čaj, pak se usadí za svůj pracovní stůl. „Nejdřív papírování, potom budoucnost.“

Zatímco otevírá desky s dokumenty, trochu dotčeně si odkašlu.

„Pane doktore... vlastně ani nevím, na co a kde zemřela moje teta. Už několik let jsme spolu nemluvily.“

Zvedne oči a dopřeje si trochu času, než mi odpoví. Zajímalo by mě, co se mu honí hlavou. Asi že si dědictví nezasloužím...

„Zesnula v domově s pečovatelskou službou, kde pobývala poslední dva týdny po prodělaném infarktu. Srdce se jí zastavilo ve spánku. Bylo už velmi slabé, vaše teta o tom věděla dlouho, byla tady řada varovných příznaků. Proto také učinila všechna nezbytná opatření a v tomto ohledu je vše v naprostém pořádku,“ sděluje mi a poklepává prsty na složku.

„Chápu... My dvě jsme si nebyly nejbližší, překvapuje mě, že mi vůbec něco mohla odkázat.“

„Život je vždy plný překvapení, slečno Demayová. Věci je nutné brát tak, jak k nám přicházejí.“

Jelikož jen přikývnu a nic nedodám, zahájíme jednání.

Nejdříve se mnou projde mé osobní údaje: „Phèdre Demayová, francouzsko-kanadské státní příslušnosti, narozená v Montrealu v Kanadě dne...“ Bla bla bla. Potom mluví o dědictví v právnickém žargonu, který mě několikrát donutí zívat. Včera jsem přistála na letišti Charlese de Gaulla a po pouhých čtyřech hodinách spánku a příšerném časovém posunu jsem odřídila šest hodin cesty,

abych se dostala až sem. Ani zdaleka nejsem tak svěží, jak bych si přála, ale přesto se konečně dostáváme k věci.

„Vaše teta neměla děti, proto vám odkazuje veškerý svůj majetek: své obrazy včetně exponátů v galeriích a výnosů z jejich případného prodeje, nový vůz s pohonem na všechna čtyři kola, starou oslici ustájenou na farmě Rosierových, sídlo v Cornehotte v odhadní ceně 480 000 eur a také...“

Nevědomky mi z úst unikne hvízdnutí.

„To je slušná suma...“

„Máte pravdu,“ pokračuje ve čtení. „Tedy, jak jsem říkal, sídlo v Cornehotte, stejně jako veškeré bankovní zůstatky a investice ve výši 512 350 eur a také kapitál z jejího životního pojištění ve výši 551 000 eur. Z této částky budete osvobozena od daně, jelikož si ho vaše teta sjednala v době, kdy měla několik let daňový domicil v Kanadě.“

Tentokrát jsem musela úplně změnit barvu. Jak mohla teta tak neuvěřitelně zbohatnout? Jistě si hodně pomohla z peněz mé babičky, ale ta rozhodně nevlastnila takové jmění. A přiznávám, že si nepamatuju, že by teta žila v takovém přepychu.

„Netušila jsem, že byla tak zámožná...“

„Hodně jí vynesl prodej obrazů. Byla celosvětově uznávanou umělkyní, přesto žila velmi skromně.“

Na to můžu jen přikývnout. Mám pocit, jako by mi z románu jejího života uteklo několik stránek.

„Vyčísлил jsem vám obsah pozůstalosti, nicméně,“ pokračuje, „závěť vaší tety udává další podrobnosti týkající se vaší osoby.“

„Poslouchám.“

„Bylo rozhodnuto, že kapitál z životního pojištění musí být použit na celkovou rekonstrukci sídla, které vám teta odkazuje.“

Celá blednu a začíná mi docházet, co tím myslel, když říkal, že život v Cornehotte si zamiluju – a vůbec se mi to nelíbí.

„Rekonstrukce? To přece není možné, to bych tady musela zůstat několik měsíců, možná i víc... Něco takového jsem vůbec neměla v plánu.“

„Můžete si najmout architekta a stavbyvedoucího, ale jejich plat vás jistě vyjde na čtvrtinu celkového rozpočtu.“

Snažím se vzpamatovat.

„Moje teta si snad představovala, že se na všechno vykašlu a zůstanu tady, abych se starala o její dům? To je snad vtip.“

Notář omluvně sevře rty a dává mi najevo, že je to buď, anebo.

To se mi snad zdá... Celý život jsem se musela dívat na svou matku, jak dře, aby nás uživila, jak se rozhoduje, která z nás bude mít větší kousek masa, která si musí koupit nové oblečení a která může počkat, a často to byla ona, protože já jsem ještě rostla. V Kanadě pracuju v knihkupectví, nemám na rozdávání a musím si ledacos odříct, protože rakovina nikomu nic nedaruje. Bez pojištění máma nedostávala žádné peníze a musely jsme si vzít půjčku na živobytí, kterou už čtyři roky každý měsíc splácím. Navzdory tomu vedu slušný život a nerada bych ho obrátila vzhůru nohama jen proto, abych dala do pořádku barák po tetičce, která o mě nikdy nejevila zájem. Za devět let mi nenaslala jedinou řádku. Ani jedinkrát.

Dobře, já jí taky ne, ale z nás dvou byla dospělá ona.

„Poslyšte... Měla jsem v úmyslu sem přijet a sídlo co nejrychleji prodat, alespoň v to jsem doufala. Abych to mohla udělat, musela jsem si v Québecu vzít volno z práce a pronajmout svůj byt. Nepředpokládala jsem, že tady

strávím víc než měsíc nebo dva, než se vyřídí formální záležitosti, a že prodej svěřím realitce. A vy mi teď oznamujete, že to bude trvat pravděpodobně víc než rok?“

Sklopí oči do papírů a pokusí se o uklidňující úsměv.

„Vaše teta, madam Clavreuilová, nechala udělat odhad prací. Kompletní renovace by mohla být hotová asi tak za čtyřiaadvacet měsíců. Šestatřicet, pokud se rozhodnete i pro bydlení na půdě.“

„Dva roky! To doopravdy nejde, mám přece i svůj život!“

Technicky vzato sice za moc nestojí a smrskl se na cestu do práce a z práce, pak večere a hajdy na kutě. Brzy mi bude dvacet pět, nemám žádný vážný vztah ani dost peněz, abych si mohla pravidelně někam vyrazit nebo snad na dovolenou... Jen letenka sem mě stála velkou část úspor, ale pořád je to můj život a nerada bych o něj přišla.

„Nechte mě to prosím dokončit,“ požádá mě doktor Trottoy. „Vaše teta učinila za svého života určitá opatření. Ustájení pro oslici bylo zapláceno až do dožití zvířete, nemusíte se o ni tedy starat. Dědická daň a náklady na notáře budou odečteny z bankovního zůstatku. Byl zřízen účet, který vám umožní pokrýt náklady spojené s renovací domu, vybavení a další drobnosti, které budete muset pořídit. Vše samozřejmě musí být doloženo, pokaždé mi předložíte faktury.“

„To je šílenství!“

„Plně chápu, že se vám to může zdát poněkud unáhlené,“ připouští, „ale nebudete muset platit nájem ani další výdaje, protože náklady na vytápění, elektřinu a vodu jsou považovány za nezbytné pro řádný průběh prací.“

„A co se stane, pokud na rekonstrukci nevyčerpám všechny peníze?“

„Jakmile dokončíte nezbytné práce, zbývající částka připadne vám. Budete se moci rozhodnout, zda zůstanete, nebo nemovitost prodáte a utrženou sumu si ponecháte. Ale pozor, vaše teta již schválila některé položky v rozpočtu, řemeslníky nebudete moci změnit, pokud nebude překážka na jejich straně. Jsou to převážně zdejší živnostníci z Cornehotte, na tom si zakládala.“

„Jasně, člověk nikdy neví, klidně bych ji mohla oklamat a kšeft dohodit nějakým mizerně placeným řemeslníkům z východní Evropy.“

Můj sarkasmus nechá bez povšimnutí.

„Řekněme, že na tohle šílenství přistoupím. Z čeho mám ale žít, pokud budu veškerý čas trávit dohledem nad rekonstrukcí? Předpokládám, že ze vzduchu asi ne?“

„Vaše teta pamatovala i na to a vyčlenila vám měsíční rentu 1500 eur až do konce prací, a to na dobu maximálně tří let. Celkem to činí 54 000 eur.“

„Tři roky tady v žádném případě nezůstanu...“

„Je zde ještě jedna specifická podmínka.“

„Divila bych se, kdyby žádná nebyla...“

Přísně pozvedne obočí a pokračuje.

„V případě, že by práce byly ukončeny před tímto termínem, bude částka, která vám byla měsíčně vyplácena, přímo postoupena jedné veřejně prospěšné společnosti.“

Vše je nadmíru jasné a dokonale zrežirované.

Tetička myslela na vše, jak jinak, to jí je podobné. Byla ten typ, co si libuje v plánování a kontrole, ostatně se stejně pevnou rukou spravovala babiččiny peníze. Její rozhodnutí mě ale vyvedlo z míry, zejména to, že si vybrala právě mě.

„Pane doktore, dovolte mi jednu otázku, na kterou možná nebudete znát odpověď... Proč si jako dědičku vybrala

mě? Proč se rovnou nerozhodla pro jednu z těch veřejně prospěšných společností, kterou jste zmínil?“

Podívá se na mě zvláštním, až znepokojivým způsobem.

„To je přece zjevné, slečno Demayová, protože rodina pro ni znamenala víc, než si dokážete představit.“

Po těchto slovech je mé sezení u notáře v podstatě u konce. Před odchodem ještě podepíšu stohy dokumentů, aniž by mě vůbec napadlo, že bych mohla dědictví odmítnout. Vyslechnu si poslední administrativní a finanční pokyny a převezmu klíče od tetiččina sídla.

Nohy se mi klepou, ještě když nasedám do auta. Na tenhle třetí říjen budu dlouho vzpomínat, protože nic z toho jsem nečekala. V hlavě se mi všechno mele – opustit byt, svou zemi a vrátit se tam až za dva roky? Nebo byt nepouštět, pro věci se nevracet a nechat je nové podnájemnici? Je to kamarádka, jsem si jistá, že jí to nebude vadit. Hledá vlastní místo, kde by se mohla usadit, a podkrovní byt, ve kterém bydlím, zbožňuje. Jenže si připadám, jako by mě někdo nacpal do odstředivky na salát, už vůbec nevím, co je pro mě dobré. Co kdybych se vrátila k notáři a řekla mu, že jsem se spletla a dědictví už nechci? Všechno by bylo daleko jednodušší.

Povzdechnu si, protože ve skutečnosti je tahle možnost pro mě téměř nepředstavitelná. Až to panské sídlo prodám, umožní mi to odrazit se ode dna a naplánovat si konečně úplně jiný život. Dva roky práce na rekonstrukci, ze kterých vytěžím maximum, a pak se vrátím domů – to by mělo utéct rychle. Zavru oči, a než nastartuju, zhluboka se nadechnu.

Slunce už začíná zapadat, za hodinu bude tma. Nemám odvahu sídlo navštívit hned teď, ale ráda bych ho alespoň viděla.

Po všech těch letech si stále přesně pamatuju, kudy se k domu na samotě jede. Prokličkiju ulice Cornehotte, vyjedu na úzkou cestu za vesnicí a tam ho najdu – stojíš stranou, na vrcholu zalesněného kopce. Ční nad obcí jako tajemná stavba, ze které vyčuhuje skrze podzimně rudé listí jen střecha. Panské sídlo.

Zastavím se před kovanou bránou mezi dvěma obrovitanskými kamennými sloupy a stáhnou okénko, abych si ji mohla lépe prohlédnout. Její volutový štít stále vypadá skvostně. Křivky vlnící se v protisměru se sbíhají do hrotu zakončeného sluncem a mezi jednotlivými tyčemi mřížoví se zvedají zastrašující bodce. Mám pocit, že jsem kdysi slyšela, že je brána původní, zasloužila by pořádný nátěr. Tabulka pokrytá měděnkou, která už drží jen na dvou šroubcích, prozrazuje téměř mytický název sídla: Little Balmoral. A hned vedle stojí na sloupku černá, velmi stará poštovní schránka s dvířky zdobenými množstvím detailů a stříškou napodobující břidlicové tašky.

Na okamžik zavřu oči a začínají se hrnout vzpomínky. Máma kráčí za mnou a křičí na mě, ať neběžím tak rychle, když jdu vyzvednout poštu. Teta vytrhává plevel podél příjezdové cesty a já, pětiletá holčička, jsem se vyšvihla na staré kolo a učím se šlapat do pedálů po kamenité cestě. Letní slunce, potůček tekoucí za domem, ptáci v jedlích – tak moc ráda jsem sem jezdila.

Povzdechnu si, přemožená nostalgií, kterou jsem vůbec nečekala.

Francie mi nepřinesla jen zlé vzpomínky, ale dnes už je pro mě vzdáleným snem. Když mi bylo šestnáct a všechno se zdálo možné, myslela jsem si, že tu chci bydlet, dnes už ale vím, že svůj život nejspíš dožiju v Kanadě. A i když je v necelých pětadvaceti letech ještě trochu brzy plánovat

cokoli ohledně budoucnosti, jsem si téměř jistá, že dům mé tety nikdy nebude mým skutečným domovem.

Ještě jednou se podívám na přišroubovanou tabulku a jen stěží mi dochází, že se mi celý život převrátil naruby a se staženým hrdlem se ho snažím znovu postavit na nohy.

Pro dnešek už toho bylo dost.

Vrátím se zítra.

2

Adam

UZÁVĚRKA A PROKLETÍ

„Lafayei, Girondin nás nechal ve štychu, přebíráš jeho práci!“

Hromada papírů, kterou mi šéf hodí na stůl, pleskne a odmrští prázdný kelímek od kafe. Vytřeštím oči.

„Cože? To nemáš nikoho jinýho? Od zítřka mám mít dovolenou, copak si nevzpomínáš?“

„Jo, ale to nemá na nic vliv, nikoho jinýho prostě nemám. Listopadová uzávěrka tý reportáže, co půjde na web, je za pět tejdnu, takže na dotažení máš čtyři, i se vším ostatním. Času máš habaděj.“

„To je vtip? Víš, na kolika věcech teď naráz dělám?“

„Stejně jako všichni ostatní, Lafayei, stejně jako ostatní. Vyříd' si to na personálním a změň si termíny, pokud ne-

chceš makat o dovolený.“

„To myslíš vážně? A co kdybych už měl někde rezervaci?“

„A máš?“

Pokrčím rameny. Samozřejmě že ne, měl jsem v plánu se jen flákat v domě u našich v Lacanau. Fakt mě šťve.

„Výborně!“ zajásá šéf, který mě zná až příliš dobře. „Tady máš Girondinovu flashku s rozvržením jednotlivých stránek, tiskovou zprávou a vším, co už připravil. Dal nám svolení, že to můžeme použít. Nechal nás v tom na poslední chvíli, to se prostě nedělá. Ostatně s tím jeho jménem se vsadím, že je fanoušek Bordeaux, a tím se to všechno vysvětluje!“

Promluvil Pařížan, co dodat... Rád bych si přisadil a řekl mu, že s externisty je to vždycky stejná písnička, ale raději ne. Ať už fandí Bordeaux, nebo ne, kdyby jim lépe platili, tohle by se nestávalo. Nakonec to samozřejmě vzdám.

„Fajn, postarám se o to, tohle mi ale dlužíš.“

„Jo, jasně,“ prohodí a mizí ve své kanceláři, jediné místnosti na celém patře, která je úplně uzavřená, zatímco zbytek pracuje v open space.

Přesně z toho důvodu pracuju z domova a dnes ráno jsem měl udělat přesně totéž co jindy. Byl jsem hlupák.

Julien Da Silva založil *La Passerelle* před dvaceti lety. Nejde o klasickou redakci, ale o uskupení novinářů jak na volné noze, tak i stálých zaměstnanců, kteří chrlí články pro tisk. Je nás dvanáct a píšeme pro většinu populárních novin a časopisů. *Le Figaro*, *Le Monde*, *L'Express*, *Elle*, *Le Point*, *Marie-Claire*... Situace je často napjatá, protože i když se na nás externisté vykašlat můžou, *La Passerelle* si nemůže dovolit ke svým klientům stejný přístup. Smlouvy podepsané s velkými mediálními skupinami neumožňují

žádné klíčky, takže důsledky by mohly být hodně nepříjemné. Stačí o den překročit termín odevzdání a naskakují penále. Je tedy jasné, že Da Silva nemá čas hledat někoho jiného, a jestli to padlo na mě, tak jen proto, že jsem to měl mít na starosti už od začátku.

Strašidelné domy jsem přihrál Girondinovi, hned když se tady objevil, protože jsem neměl ani nejmenší chuť se jimi zabývat, zatímco jeho vyložení nadchlo objíždět stavení po celé Francii a hledat v nich duchy. Já na to nejsem stavěný, z těchtole ezoterických bludů se mi zvedá žaludek.

Pro Da Silvu už dělám pět let, je to moje první novinářská práce. Umí v tom chodit, takže se mu podařilo uspět ve světě plném žraloků. Má neuvěřitelně vysoké nároky, ale není to špatný šéf – sází na loajalitu a spolehlivost. Jen si nemyslím, že jsem kdy potkal někoho tak vystresovaného a hyperaktivního, jako je on. Nikdy jsem ho neviděl minutku jen tak odpočívat a nic nedělat. Dokonce i u oběda musí nutně s někým telefonovat. Pauza na kafe? Na telefonu. Toaleta? Na telefonu. Máme spolu někde schůzku? Desetkrát přijme hovor. Stal se z toho náš interní vtípek, všichni mu přezdívali Operátor.

„Fontaine, za třicet minut mám pracovní oběd!“ zařve, když vychází ze své prosklené kukaně. „Článek pro *Science et Vie* budu mít na stole, než se vrátím, jasný?“

„Provedu, šéfe!“ odpoví mu jeden z mých kolegů ve vojenském stylu, což mě rozesměje. Da Silva si přeje, aby chom mu říkali šéfe, zatímco on nikdy nikoho neoslovuje vlastním jménem, to je pravidlo. Prý mu to dodává image Američana. Když už ho ale člověk přistihne, že někoho osloví jménem, pak má na telefonu ženu, kterou se snaží svést, nebo leští kliky nějakého klienta. Je to filuta, o kte-

rém to všichni vědí, a má pěkně prořízlou pusou, to proto mu podnik tak dobře šlape. Kvůli tomu a kvůli jeho sladké tyranii. V jeho případě je protimluv vždy na místě.

Zírám na flash disk, který se se mnou rozhodně nebude hádat, a připojím ho k počítači. Jestli Girondina potkám, vystřelím ho na oběžnou dráhu.

Když procházím jeho soubory, oddechnu si. Rozhodně se neflákal. Už navštívil několik domů, nafotil je a sepsal poznámky. Ovšem při pomýšlení, kolik záhadologických nesmyslů budu muset přechroustat, skřípu zuby.

Na seznamu jsou ještě tři šlechtická sídla, která nestihl navštívit. Jedno postavené na slaných loukách v zátoce řeky Sommy, další je v Berry uprostřed ladem ležícího pozemku zarostlého křovím a třetí v jedné vesnici v kraji Creuse.

Když čtu o posledním z jmenovaných, rozsvítí se mi – málem bych zapomněl. Bylo to na začátku července, když jsem přebíral složku, ještě než jsem ji předal Girondinovi. Tisková mluvčí *La Passerelle* vydala výzvu v místních novinách několika departmentů, aby lidé poslali svá svědectví. A mezi všemi těmi zprávami, které jsme obdrželi, byla i výpověď od Renaty Clavreuilové. Tiskovou mluvčí jsem okamžitě poprosil, aby nám s ní domluvila schůzku. Nemohla mě přijmout dřív než sedmnáctého října, což mi připadalo zvláštní, ale souhlasil jsem, protože jsem tu dámu znal.

Než si moji rodiče koupili vilu v Lacanau, vlastnili chalupu v Cornehotte v departementu Creuse. Taková zapadá vesnice uprostřed kraje proslulého malíři, kam jsme jezdili každé léto. Renata Clavreuilová byla umělkyně a bydlela na starém panském sídle, kde měla čerstvě zrekonstruované přízemí. Koupila ho, aby se mohla po-

starat o svou nemocnou matku.

Byla tak trochu místní celebrita, ale hlavně to byla teta Phèdre, mé první prázdninové lásky. Mé vůbec první lásky, mého skutečného poprvé. Bylo to v roce 2016, mně bylo sedmnáct a jí šestnáct.

Phèdre trávila v Cornehotte pět týdnů a její babička umírala. U nich doma to štěstím zrovna nepřetéčalo, ale Phèdre chtěla myslet i na jiné věci a já tam byl – volný a zamilovaný.

Na to léto si vzpomínám s určitou nostalgií. Nevěděli jsme o sobě téměř nic, ale byli jsme stále spolu, neobratně jsme se milovali na seně ve staré opuštěné stodole, neustále jsme se líbali. Jednou dokonce v noci utekla z domu, aby se se mnou sešla u řeky Creuse. Chtěli jsme spát pod širákem. Šla na nás taková zima z vlhké trávy, že jsme to po dvou hodinách vzdali. Když jsem jí pomáhal dostat se zpátky otevřeným oknem v jejím pokoji v přízemí, už tam na ni trpělivě čekala její máma usazená na posteli. Myslím, že mě neměla moc ráda a po téhle příhodě už vůbec ne. Svou dceru vychovávala sama a skoro nikdy se nesmála. Člověk by řekl, že pro ni slunce nikdy nevycházelo. A mezi ní a sestrou panovalo obrovské napětí. Pokaždé, když jsem přišel, vmetly si nějakou jízlivost nebo spolu téměř nemluvily. Atmosféra tam byla zvláštní.

Potom Phèdrina babička zemřela a moje prázdninová láska se vrátila ke svému životu v Kanadě, aniž by se se mnou rozloučila. Bez jediného slova, jako bych nikdy neexistoval. Tehdy jsem poznal tvrdou realitu života a naučil se lidem nedůvěřovat.

Samozřejmě jsem o ní už nikdy neslyšel, takže když jsem v podkladech spatřil jméno její tety, skoro jsem tomu ne-

mohl uvěřit.

Říkám si, co se s ní asi stalo. Kolik jí dnes bude? Dvacet čtyři nebo pět? Už si nevzpomínám na datum jejího narození. Určitě zůstala v Kanadě, možná s někým žije, nebo je z ní zahořklá osamělá bytost jako ze mě. Přiznávám, že jsem ji několikrát hledal na sociálních sítích, ale bezvýsledně. Vzpomínám si, že neměla ráda nové technologie, což bylo pro dívku jejího věku zvláštní, dokonce nevlastnila ani mobilní telefon. Zato ale měla ty nejkrásnější zelené oči, jaké jsem kdy viděl, dlouhé vlnité kaštanově hnědé vlasy, pihy roztroušené po nose i tvářích a hezky opálenou pleť. Tvrdila, že je moc tlustá, mně ale přišla nádherná.

„To nikdy nestihnou dopsat včas,“ mumlá si Fontaine za počítacem. „S těmi články na poslední chvíli už mě fakt štvě.“

Uškĺbnu se. Další oběť Julienu Da Silvy.

„Člověk se pořád něco učí, kamaráde. Kolik slov?“

„Čtyři tisíce a mám totální zásek.“

„Nechceš si to se mnou vyměnit a vzít si článek o strašidelnejch domech?“

Vidím jeho škleb.

„Kolik slov?“

„Dva tisíce a několik schůzek s majiteli těch domů. Úúúú! Neláká tě snad malej výlet ve stylu *American Horror Story*?“

Výbuchne smíchy.

„To radši chcípnu touhle dřinou! Zlatej vědeckej pokrok proti paranormálnu.“

Fontaine sem přišel před rokem čerstvě po škole a vždycy si vyžere téma o umělé inteligenci. Naposled psal článek o AI, která dokáže z fotografie placenty odhalit mož-